

opusdei.org

Isabel Sánchez a Opus Dei: „prehlbovať charizmu, naprávať a snívať o rozsievaní dobra“

Cesta k storočnici otvorila proces reflexie, ktorý sa prejavil na Regionálnych zhromaždeniach. Tieto práce sa nedávno uskutočnili po celom svete. V rozhovore s Isabel Sánchez, tajomníčkou Centrálnej Asesórie, sa s vami podelíme o niektoré z diskutovaných otázok.

13.02.2025

Pri príležitosti tohto nového výročia 14. februára, po skončení Regionálnych zhromaždení a pred najbližším Generálnym kongresom, sme sa rozprávali s Isabel Sánchez, tajomníčkou Centrálnej Asesórie, orgánu, ktorý pomáha Prelátovi v jeho práci.

Obsah

1. Výzvy pre rast a rozvoj Opus Dei
2. Rozlišovať medzi základným a vedľajším
3. Zlyhania v procesoch rozlišovania
4. Život v centrách. Učenie sa a zmeny
5. Počúvať všetkých členov
6. Riadenie a komunikácia
7. Životný plán

8. Formácia a riadenie žien.
Obavy a učenie sa
 9. Duševné zdravie ako globálna výzva, prítomná aj v Opus Dei
 10. Vzťahy k rodinám členov a k inštitúcií
 11. Myslíte si, že životný štýl členov Opus Dei je náročný?
 12. Telesné umŕtvovanie
 13. Osobná sloboda
 14. Sprevádzanie pri odchode z Opus Dei
 15. Pôvod a efektívnosť Úradov pre uzdravovanie a riešenie problémov
 16. Čo sa možno naučiť?
-

Aké sú veľké výzvy v našom svete, ktoré ovplyvňujú rast a rozvoj Opus Dei?

Zdá sa mi správne a ľudské pozeráť sa na svet - na náš svet - a najmä v

tomto jubilejnom roku s perspektívou nádeje: hodnota, ktorá sa pripisuje osobnej a sociálnej slobode, možnosť prístupu k vzdelaniu pre veľké skupiny obyvateľstva, dosiahnutý ľudský a sociálny rozvoj, globalizácia komunikácie v skutočnosti podporujú šírenie kresťanského posolstva a Ježišovej postavy. Kresťanov pribúda vo veľkých častiach Afriky, Latinskej Ameriky a Ázie, v Spojených štátoch sme svedkami mnohých obrátení intelektuálov, v starej Európe pribúda krstov dospelých a mnohí ľudia sa učia stretávať Boha v každodennom živote rôznymi spôsobmi. Všade, kde rastie Cirkev, rastie aj Opus Dei.

Sú však aj tie, ktoré tento obraz zatemňujú. Na sekularizovanom Západe strata zmyslu pre transcendenciu sťažuje pochopenie životného štýlu, ktorý kladie Boha do

stredú. Naša hedonistická a individualistická kultúra ťažko zlučuje pojmy ako láska - námaha, sloboda - zodpovednosť, spontánnosť - dobré návyky, záväzky - istota.

Zdá sa mi, že spomínané výzvy vystihujú tri slová: záväzok, komunikácia, dôvera.

Záväzok, tá úžasná schopnosť ľudskej slobody tkať lásku zo sľubov, sa stal nevysloviteľným slovom vo všetkých aspektoch života. Väčšiu slobodu vnímame v rýchlej možnosti porušenia než v namáhavej trpezlivosti budovania.

Na druhej strane hyperinflácia informácií, nedostatok škrupúl pri šírení *falošných správ* a povrchnosť, s akou prijímame dezinformácie bez toho, aby sme si overovali alebo konfrontovali zdroje, vytvárajú priestor zmätku, ktorý nevyjasňuje naše predstavy a vedie k polarizácii postojov.

A dôvera, pretože autorita je vnímaná ako túžba po moci, sa dostáva do podozrenia, a preto vyvoláva nedôveru.

Povedali by ste, že Opus Dei na ceste k stému výročiu a po práci Regionálnych zhromaždení začalo proces rozlišovania medzi základným a tým, čo je vedľajšie?

Regionálne zhromaždenia sú cestou, ktorú svätý Josemaría premyslel od počiatkov Opus Dei. Prístup zakladateľa a konzultácie s ľuďmi, ktorí vstupovali do Diela, existovali vždy, ale v štruktúrovanej a formálnej podobe sa prvýkrát uskutočnili v roku 1943. Odvtedy sa

pravidelne konajú v krajinách, kde je táto inštitúcia prítomná.

V tomto zmysle tie, ktoré sa konali v roku 2024, vzhľadom na nasledujúci Generálny kongres a na ceste k storočnici vzniku Diela, nezačali proces, ale pokračovali v otvorenom rozhovore, v ktorom sa desaťročie po desaťročí - vždy vo svetle charizmy prijatej od Boha ako dar pre Cirkev - prehodnocovali, posilňovali, vynachádzali a nezriedka zavrhovali vzorce, smery činnosti, prístupy k formácii alebo evanjelizačné postupy, ktoré sa postupom času alebo v dôsledku spoločenských a kultúrnych premien stali zastaranými alebo nevhodnými.

Na týchto posledných Regionálnych zhromaždeniach bola v porovnaní s predchádzajúcimi zhromaždeniami dôležitá vysoká miera účasti vďaka možnostiam, ktoré ponúka technológia a dizajn orientovaný na

rozhovor, počúvanie ľudí, ktorí nie sú členmi Opus Dei, a všeobecné nadšenie pre objavovanie nových oblastí a iniciatív, ktorými možno reagovať na potreby nášho sveta.

Bolo tiež radosťou sláviť ich v rámci synodálnej cesty Cirkvi. Sekretariát synody nás povzbudil, aby sme Regionálne zhromaždenia Prelatúry prežívali ako osobitný moment načúvania. Tento proces prebiehal súčasne s procesom, ktorý mnohí členovia Opus Dei robili vo svojich diecézach, aktívne sa zapájali do činností, ktoré boli navrhnuté v rámci synody.

.....

Vzhľadom na oslavu nového výročia začiatku Opus Dei medzi ženami a v tomto rámci na ceste k storočnici by sme sa vás chceli opýtať na niektoré zložitejšie

**otázky, ktoré boli adresované
Dielu.**

**Došlo k uznaniu zlyhaní v
procesoch rozlišovania?**

Cirkev - a v rámci nej Opus Dei - už stáročia nasleduje ozvenu Ježišových slov: „Poď a nasleduj ma“. Každé ohlasovanie evanjelia, každý pokus ukázať a navrhnúť cestu kresťanského života nemá iný cieľ ako zdieľať možnosť osobného stretnutia s Ježišom Kristom, ktorý je tým, kto s láskou pozýva a dáva silu odpovedať na jeho pozvanie.

Ježišov tón je jasný (láskyplné pozvanie), ale pri jeho opakovaní sa môžu vyskytnúť a vyskytli sa chyby. V nadšení podeliť sa o to, čo je pre nás dobré, sme možno urýchlili čas alebo sme nevyvolali pozorné a úctivé počúvanie. Zo svedectiev niektorých ľudí vieme, že sa to, žiaľ, v niektorých prípadoch stalo, a to, okrem toho, že nás to viedlo k tomu,

aby sme to uznali a osobne ich požiadali o odpustenie, nám pomohlo byť pozornejšími na spôsoby konania a byť opatrnejšími.

V nedávnom rozhovore Lidia Via, zodpovedná za programy formácie mládeže v Španielsku, podrobne vysvetlila proces zlepšovania, ktorý v tejto oblasti prebieha už mnoho rokov, a ako sa na ňom podieľajú ľudia blízki apoštolátom Opus Dei.

Príprava na storočnicu, ktorú sme chceli uskutočniť v duchu vďačnosti za prijatý dar, uznanie zlých skúseností a sny do budúcnosti, nám dali príležitosť napraviť za pochodu to, čo sa už dalo zmeniť. Svedectvá ľudí, ktorí v Diele trpeli, nás tiež viedli k tomu, aby sme si uvedomili zlyhania a prosili o odpustenie: tí z nás, ktorí majú autoritu, tak často robili v rodinnom prostredí a prelát tak urobil verejne vo viacerých *rozhovoroch*. Okrem toho sme

inštitucionálne takmer vo všetkých vyhláseniach, ktoré vydali informačné kancelárie na objasnenie určitých skutočností, tiež uznali - s bolesťou -, kde došlo k nedbanlivosti, zlyhaniu *rozlišovania*, nedostatku emocionálnej podpory, atď.

Niektoré obvinenia sa týkajú prílišnej normalizácie života centier na základe kritérií obsiahnutých v dokumentoch pre internú potrebu, ku ktorým mali prístup len ľudia na riadiacich pozíciách. Čo by ste na to povedali? Aké ponaučenia a zmeny sa vyvodili a aké zmeny nastali?

Centrá Opus Dei majú za cieľ byť miestami formácie a lásky. Sú to domovy, kde sa členovia Diela môžu stretávať a starať sa o seba navzájom, zdieľať evanjelizačné projekty,

prijímať duchovné sprevádzanie a neustále návrhy na aktualizáciu svojej kresťanskej formácie.

Centrum patrí všetkým a je pre všetkých, ale žijú v ňom veriaci Diela s darom celibátu (12 % z celkového počtu) a ich poslaním je premeniť dom na skutočný priestor kresťanskej rodiny. Spoločný projekt je náročný, pretože sa usiluje o ťažké dobré: svätosť každého človeka a nepretržité rozšievanie dobra.

Ako v každom inom priestore ľudského spolužitia sú potrebné minimálne pravidlá spolužitia, aby tí, ktorí žijú na jednom mieste, nežili ako cudzinci, aby mali čas a zaručené podmienky na modlitbu, oddych a zotavenie. Ide o rodinné pravidlá (jednoduchý spoločný rozvrh hodín, dohody o využívaní spoločných priestorov, atď.) a rodinné tradície, vďaka ktorým sa človek cíti súčasťou niečoho, čo má korene a históriu.

Vzhľadom na tento rodinný charakter sa musia žiť flexibilne a spontánne: keď toto z akéhokoľvek dôvodu chýba, môže dôjsť k zahlteniu alebo uduseniu.

V tejto oblasti sú poznatky spoločné s poznatkami mnohých rodín a iných inštitúcií: išlo o horizontálnejšie štýly organizácie a riadenia, o to, aby sa počítalo s každým, aby sa s láskou a veľkorysťou čelilo výzvam medzigeneračnej spolupatričnosti, aby sa neupadalo do náhlenia v záujme starostlivosti o iných a aby sa tvorivo riešilo napätie, s ktorým sa stretáva toľko ľudí na svete pri zosúladovaní svojej profesionálnej práce s rodinným životom.

Keď svätý Josemaría začal vyučovať cestu Diela tých, ktorí ho nasledovali, uvedomil si, že je to cesta pokusov a omylov, vecí, ktoré sa podarili, a vecí, ktoré sa nepodarili. Bolo pekné, že chcel počítať so všetkými tými

prvými ľuďmi, ktorí vstúpili do Opus Dei. A požiadal ich, aby spísali svoje skúsenosti, aby sa podelili o to, čo sa naučili. Keď Opus Dei rastie a sú tisíce ľudí, ktorí sa držia tejto cesty, premieňa sa to na malé protokoly v podobe dobrých alebo zlých skúseností. Tieto skúsenosti, ktoré boli premenlivé a dynamické ako sám život, sa v istom okamihu, v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch, stali v praxi kritériami s väčšou silou, než mali, a možno sa usilovne nezbierala potrebná *spätná väzba*, aby sa zistilo, či to, čo bolo dobré v istom čase, je stále dobré. Je to logické, pretože chceli zostať čo najbližšie k zakladateľovi a myslelo sa, že najlepším spôsobom, ako to dosiahnuť, je zachovať všetky tieto drobnosti.

V skutočnosti je to niečo, čo je spoločné mnohým iným inštitúciám charizmatického pôvodu. Ako čas plynie, Dielo čelí novým

súvislostiam, obohacujú ho mladšie generácie a učí sa z vlastných skúseností. Ľudia prichádzajú do Diela z čoraz rozmanitejších kultúrnych kontextov a prostredí a verím, že revízia dobrých skúseností, ktoré boli zamerané na to, aby ľudia mohli prežiť svoju cestu k Bohu so slobodou a radosťou, prebiehala pomaly, ale už roky sa táto revízia uskutočňuje.

Tieto formačné dokumenty mala Svätá stolica vždy k dispozícii. Medzi ľuďmi Diela sa s nimi oboznámili tí, ktorí mali formačné funkcie. Keďže súčasný kontext si vyžaduje veľkú transparentnosť a horizontálnosť v Diele, ako aj v rodinách, boli predložené. V súčasnosti existuje niekoľko normatívnych dokumentov, ako sú napríklad Stanovy, ktoré sa teraz revidujú. Existuje kniha, ktorá definuje ducha a zvyky Diela, dostupná členom, a existujú niektoré

skúsenosti s formáciou na miestnej úrovni.

Do akej miery Opus Dei načúva svojim členom, aj tým, ktorí majú kritickejší pohľad a spochybňujú niektoré témy?

Som presvedčená, že práca, ktorú sme v posledných rokoch vykonali v súlade s tým, čo sa deje v spoločnosti a v rodinách, spočíva v zlepšení našich reakcií, v tom, ako začleňujeme toto počúvanie a tieto hlasy do rozhodovania. Väčší dôraz sa kladie aj na navrhovanie participatívnych procesov, ktoré predpokladal už svätý Josemaría a ktoré sú prispôsobené súčasnej situácii. Ako som už spomenula, konanie Regionálnych zhromaždení bolo výstižným vyjadrením túžby počúvať a integrovať hlasy všetkých.

Okrem toho sme chceli, aby *spätná väzba*, o ktorej som hovorila, bola prioritou celého tohto procesu, a preto sme sa snažili zabezpečiť, aby sa na nej pracovalo vo všetkých krajinách.

Ľudia, ktorí sú zodpovední za riadenie v Diele, majú otvorené dvere pre všetkých a my trávime veľa času počúvaním. Považujem za veľmi užitočné rozprávať sa s ľuďmi, ktorí ma upozorňujú na ťažké témy.

**Ako sa študujú jednotlivé
témy v rámci riadenia Diela?
Ako sa riadi komunikácia a
riadenie zmien? Existujú
nástroje kontroly, ktoré
zabezpečujú ich uplatňovanie
vo všetkých regiónoch?**

Domnievam sa, že väčšina zmätkov a chýb, z ktorých je Dielo obviňované, pramení zo slabej internej komunikácie a nedostatočných komunikačných kanálov. V dnešnom svete s bezprostrednou komunikáciou, požiadavkou transparentnosti a zodpovednosti je zdieľanie informácií o zmenách a ich dôvodoch potrebné a žiadané. Môžem povedať, že v mnohých bodoch sme dosiahli pokrok, možno nie vždy takým tempom, ako by sme chceli, vo všetkých častiach sveta, ani vo všetkých prípadoch.

Práve Prelát prejavuje skutkami túžbu osloviť každého veriaceho v Opus Dei. Chcel, aby sa všetky informácie o nedávnych kánonických zmenách v Opus Dei dostali ku každému rovnako prostredníctvom webu, pričom on mal byť ich hovorcom. Mnohí ľudia sa totiž pýtali riadiacich orgánov vo svojich krajinách v domnení, že títo ľudia majú viac informácií, a boli prekvapení. Ako v každej organizácii, aj tu sú informácie, ktoré máte vďaka práci, ktorú vykonávate, ale na mnohé iné informácie má právo každý. Na tomto procese pracujeme.

.....

V čom spočíva životný plán, ako ho navrhol svätý Josemaría? Aký je jeho cieľ?

Najvzrušujúcejšie na kresťanskej viere je to, že nám dáva poznať Boha,

ktorý má ľudskú tvár, meno. Je to Boh, ktorý je blízky a vtelený, ale je to Boh: nemožno ho vidieť ani počuť, nemožno ho dosiahnuť zmyslami. Ak ho chceme poznať a stýkať sa s ním, musíme si flexibilne, ale často dohodnúť stretnutia, ktoré nám pomôžu pozeráť sa na neho očami viery, počúvať jeho slovo v Písme, učiť sa ho poznávať a adorovať v Eucharistii a nachádzať ho v sebe. Tieto stretnutia roztrúsené po celom dni tvoria životný plán, plán kresťanského života. Tento životný plán však nie je samoučelný, ale má za cieľ, aby sme pri každej zákrute dňa zažili radosť z nového stretnutia s Ježišom Kristom, ktorý prechádza okolo nás a pomáha nám, povzbudzuje nás, volá nás, utešuje nás a učí nás. S touto Božou silou potom môžeme čeliť životu s veľkým pokojom, radosťou a slobodou a zabezpečiť, aby všetky naše činnosti a vzťahy boli utvárané láskou.

V Opus Dei existuje plán života, ktorý je spoločný pre všetkých a ktorý sa musí prispôbiť okolnostiam a činnostiam každého človeka, podľa profesionálneho momentu, životného štádia alebo rôznych iných povinností. Je navrhnutý ako prostriedok, ktorý nám pomáha žiť s vedomím, že sme Božími deťmi v každom čase.

Svätý Josemaría hneď na začiatku varoval pred možnými chybami v perspektíve, ktoré môžu tento plán premeniť na bremeno: považovať ho za cieľ sám osebe a uspokojiť sa s jeho „plnením“; prikladať neprimeranú váhu nevyhnutným neúspechom pri jeho plnení; nežiť ho tvorivo a upadnúť do rutiny; chápať tieto chvíle „intímnym“ spôsobom, ktorý nás vzdaluje od potrieb druhých. Dôležité je nestratiť zo zreteľa, že sa ho snažíme žiť, aby sme sa zjednotili s Kristom a prinášali jeho lásku celému svetu.

Vo svojom živote ste sa venovali najmä vzdelávaniu žien vo vedúcich pozíciách. Na ktoré aspekty ste kládli najväčší dôraz? Ktorých „zlozvykov“ ste sa najviac obávali a prečo? V čom sa podľa vás bolo potrebné poučiť?

Pri vedení kresťanskej organizácie nemôže ísť o nič iné ako o službu. Obdivujem obetavosť a hodnotu všetkých tých žien (je ich veľmi málo z celkového počtu), ktoré v každej krajine, kde je Opus Dei prítomné, profesionálne pracujú na podpore náboženskej formácie ľudí, ktorí prichádzajú do apoštolátov Diela, usmerňujú ich dychtivosť šíriť evanjelium, poskytujú prostriedky (zdroje, aktivity, duchovnú

starostlivosť, atď.), aby povolanie, ktoré dostali od Boha, bolo stále živé a mladé. Veľa sa od nich učím.

Spoločné usmernenia, ktorými sa riadia pri plnení svojich povinností, vychádzajú zo skúseností svätého Josemaríu: že v každej skúmanej veci majú úprimne vyjadriť svoj názor; že majú byť otvorení myšlienkam a názorom zvyšku tímu; že pri žiadnom štúdiu - ani tom najjednoduchšom či najzložitejšom - nesmieme nikdy stratiť zo zreteľa konkrétneho človeka; že pri rozhodovaní, ktoré sa týka ľudí, ich treba vypočuť a starostlivo rešpektovať ich slobodu. Okrem toho, aby využili čas strávený na tejto riadiacej pozícii na rozvoj vedomostí a zručností, ktoré im uľahčia profesionálny prechod do inej oblasti po uplynutí času, na ktorý boli vymenovaní.

V takejto práci je najnebezpečnejšou nerestou nedostatok viery: nespoliehať sa na Božie pôsobenie a nevedieť, ako odovzdávať nadprirodzenú nádej. Na ďalšej úrovni zavádzame prostriedky, aby sme sa vyhli autoritatívnemu štýlu, strnulosti alebo nedostatku tvorivosti. A zaručiť pravidelnú a účinnú obnovu, aby nezostali vo funkcii príliš dlho tie isté osoby.

.....

Vzhľadom na rastúce uznanie duševného zdravia ako globálnej výzvy, ktorá ovplyvňuje ľudí v rôznych častiach spoločnosti, ako sa v priebehu desaťročí vyvíjala starostlivosť o duševné zdravie a sprevádzanie v rámci Diela? Ako sa inštitúcia prispôsobila novým citlivým otázkam a prístupom k psychickej pohode?

Opus Dei tvoria jednoduchí, obyčajní ľudia z ulice. A tá ulica je plná ľudí s problémami, vrátane tých duševných. Podobne ako rodiny a iné ľudské organizácie sme sa museli naučiť - a stále sa učíme - identifikovať ich, nestigmatizovať ich, starať sa o ich slabosti, podporovať ich, aby dostali špecializovanú starostlivosť, ktorú si každý prípad vyžaduje.

Oblasť psychiatrie a psychológie sa v posledných desaťročiach veľmi vyvinula. Po ére silne ovplyvnenej psychoanalýzou a neskôr rozvojom farmakologických liekov je teraz oveľa viac prítomný psychoterapeutický prístup využívajúci nefarmakologické terapie. Existujú skúsenosti z minulosti, ktoré môžu byť spôsobené týmto kontextom. Naučili sme sa nemiešať duchovné s terapeutickým.

Môžem povedať, že sme citlivejší na prevenciu: odporúčame starostlivosť o seba, uľahčujeme oddych a vyhýbame sa preťažovaniu prácou a úlohami. Oveľa viac sa spoliehame aj na pomoc samotných rodín, najmä pokiaľ ide o mladých ľudí.

Táto oblasť nie je pre nikoho jednoduchá a máme sa ešte veľa čo učiť.

Ako človek v Opus Dei - najmä členovia žijúci v celibáte - vyvažuje svoj vzťah k rodine a k inštitúcii?

Dielo má jednu zásadnú vlastnosť, a tou je, že má veľmi jasný rodinný aspekt. Človek, ktorý požiada o prijatie a začne žiť charizmu Opus Dei, zistí, že je to rodina, ale zároveň tento človek pochádza z rodiny a

naďalej ju má. A nie vždy sme našli spôsob, ako tieto dve rodiny dobre integrovať. V niektorých prípadoch sa vyskytli napätia a my sme sa z toho učili. Sú ľudia, ktorí opustili Dieło práve kvôli zraneniam alebo napätiu v tomto zmysle, pretože sa necítili sprevádzaní pri tejto integrácii.

Zároveň si uvedomujeme, že je dôležité dbať na spôsoby vytvárania rodiny v Diele. Pretože je pravda, že povolanie do Opus Dei je povolaním darovať sa druhým v úlohe evanjelizácie, v úlohe formácie, ktorá si niekedy bude vyžadovať výlučnú odovzdanosť v danom momente. Naučili sme sa, že rozhodnutie o tom, kde má byť každý z nás v danom okamihu, musí urobiť človek sám s Bohom.

Myslíte si, že životný štýl Opus Dei je náročný?

Kresťanským ideálom je žiť v láske k Bohu a konať dobro druhým ľuďom. Keby to bol len cieľ, bolo by to vyčerpávajúco nemožné. Tento ideál je niečo, čo dostávame ako dar: milovať Boha a spolu s ním milovať druhých. Táto dynamika je zdrojom radosti, pokoja, viery a nádeje. Vyvažuje život, pretože vedie k jeho budovaniu na pevných pilieroch a s jednotným cieľom, ktorý ho robí veľmi súdržným.

Udržiavať prvenstvo týchto evanjeliových hodnôt v praxi si však vyžaduje pomoc z neba a každodenné úsilie.

V Opus Dei poskytujeme príležitosti na prijatie milosti a zároveň povzbudzujeme ľudí, aby sa nezľakli odvážnych Božích volaní. Je to náročná cesta, pretože smeruje k namáhavému dobru. Je to cesta

jemná, pretože to, o čo sa usilujeme, je láska, veľmi zlučiteľná s vlastnou krehkosťou a chybami.

Tisíce ľudí na celom svete našli na tejto ceste šťastie. Tajomstvo spočíva v tom, že ju žijeme s maximálnou slobodou a s obnovenou láskou k Ježišovi Kristovi, ktorý nás povolal, a k druhým.

.....

Čo má telesné umŕtvovanie, ako sú cilíciium alebo bič, spoločné so životom človeka, ktorý je povolaný žiť uprostred sveta? Sú tieto praktiky povinné? Čo dobré prinášajú?

Katolícka cirkev je ľud, ktorý už dvadsaťjeden storočí nasleduje Ježiša z Nazareta a hľadá s ním dôverné spojenie. Nie je Ježiš bez kríža a žiadny kresťan nemôže byť kresťanom bez toho, aby s ním

nezdíeľal kríž. Spôsob, akým má byť kresťan vo svete, je milovať kríž.

Veľkorysosť a láska kresťanov všetkých čias, starých i mladých, našla okrem utrpenia a bolesti, ktoré nám prináša život, aj spôsoby, ako sa podieľať na Pánovej spásonosnej bolesti: pôst, odriekanie, dobrovoľné nepohodlie... Celý rad praktík umŕtšovania, ktoré istým spôsobom oživujú v tele - symbolickým spôsobom - Ježišovo umučenie: napríklad používanie cilícia a biča. Používal ich svätý Tomáš More, otec rodiny a anglický kancelár; usilovali sa o ne malí pastieri z Fatimy.

Opus Dei preberá podnety pre kresťanský život z tejto dlhoročnej tradície. Členom žijúcim v celibáte sa ako ďalší prostriedok dôverného vzťahu s Pánom odporúča minimálne telesné umŕtšovanie s týmito parametrami: umiernenosť, zdravý

rozum a vždy počítať s radami duchovného vedenia.

Aký je priestor pre osobnú slobodu v tom, čo sa zdá byť veľmi regulovaným životným štýlom (normy, rozvrh, vonkajšie požiadavky...)?

Kresťanská viera je vždy rámcom slobody, pretože nás stavia pred Boha ako deti, nie ako otrokov. Jeho výzvy majú vždy tón pozvania a čakajú na slobodnú a zodpovednú odpoveď.

Opus Dei tvorí skupina slobodných dospelých, ktorí si vybrali cestu kresťanského života, vedia, k čomu sa zaviazali, a slobodne ju žijú. Táto životná voľba ich vedie k tomu, aby vášnivo milovali svet, ponorili sa do spoločnosti, čelili jej výzvam spolu so svojimi rovesníkmi, slobodne

rozdávali svoje priateľstvo a lásku a tak ďalej. Rozsievачi pokoja a radosti, ktorí kráčajú ruka v ruke s ostatnými.

Hneď ako si uvedomia, že ich Boh volá na túto cestu, dostanú vysvetlenie o konkrétnom spôsobe prežívania určitých kresťanských čností, o navrhovanom pláne duchovného života, o prostriedkoch trvalej formácie, ktoré budú potrebovať pre svoje evanjelizačné poslanie, a tak ďalej. Je to logické: Opus Dei je cesta v Cirkvi, široká cesta, ale s jasnými obrysmi. Tí, ktorí vo svojom srdci objavia volanie žiť toto povolanie, sú prví, ktorí majú záujem žiť ho čo najlepšie. Preto sú formačné stretnutia, o ktorých som hovorila, nevyhnutným predpokladom pred ich právnym vstupom do Diela: nie je prijatý nikto, kto nevie, čomu sa chce zaviazať, a kto si to slobodne vyberie.

Okrem tohto teoretického poznania roky pred definitívnym začlenením zabezpečujú, aby sa tieto podnety uvádzali do života, vždy s bojmi a neúspechmi, ktoré sú ľudské. Toto všetko je súčasťou procesu rozlišovania povolania, a to tak zo strany Diela, ako aj zo strany dotyčného človeka. V tomto sa Opus Dei nelíši od iných inštitúcií Cirkvi.

My ľudia sme nedokonalí: sme slobodní, ale musíme sa naučiť žiť a cítiť túto slobodu. Z organizačného hľadiska je základnou lekciou, ktorú sa treba naučiť, ako podporovať a presadzovať slobodu, ktorá je hlavnou hnacou silou života odovzdanosti: slobodu formovanú láskou prijatou od Boha. Pri tejto úlohe je potrebné odstrániť autoritatívne a rigidné formačné štýly a tiež odhaliť voluntaristické alebo perfekcionistické správanie, ktoré sa končí zdrvením a smútkom.

.....

Určite ste museli sprevádzať odchod viacerých ľudí z Diela alebo pomáhať tým, ktorí musia tieto procesy vykonávať. Aké skúsenosti ste si odniesli a aké rady dávate tým, ktorí sprevádzajú druhých na tejto ceste odchodu?

Ľudia, ktorí opustili Dielo, nie sú pre mňa kolektívom, ale tvárami mojej modlitby, ľuďmi z mäsa a kostí, s ktorými som zdieľala sny a projekty a ktorí ho v určitom okamihu na ceste, z dôvodov, ktoré sú u každého iné, opustili. V mnohých prípadoch to bol normálny proces rozlišovania a v priebehu rokov niektorí z nich požiadali o opätovné prijatie. V iných prípadoch boli dôvody iné a títo ľudia si zachovali určitú úctivú blízkosť k Dielu.

Najviac ma bolia slzy tých, ktorí odišli v bolesti alebo hneve. Niektoré

prípady sú mi bližšie a je mi veľmi ľúto, že som nevedela prísť včas, lepšie ich sprevádzať alebo udržať priateľstvo napriek rozdielom.

Je mi ľúto, že sa tieto veci stali. Učili sme sa lepšie sprevádzať tieto odchody a snažiť sa nenechať nikoho samého.

V každom prípade som znovu a znovu videla, ako Boh použil tieto *klukaté* cesty, aby urobil veľa dobrého v jedinečných ľuďoch, v tých, ktorí odišli, aj v tých, ktorí zostali, a v Opus Dei.

Aký je pôvod Úradov pre uzdravovanie a riešenie problémov a sú účinné?

Naším želaním je, aby ľudia, ktorí opúšťajú Opus Dei, tak robili v sprievode tých, ktorí sú im v tom

čase blízki, a aby prevzali zodpovednosť za svoje okolnosti. V posledných rokoch sme vyvinuli osobitné úsilie a je veľa ľudí, ktorým sa dostalo tohto sprevádzania a pomoci v momente odchodu z Diela alebo o nejaký čas neskôr, keď sa vrátili.

Sme si tiež vedomí, že to tak nebolo vždy. Práve preto, že to vieme, chcel Prelát, aby sa od marca 2024 vo všetkých krajinách zaviedol *Protokol starostlivosti* ako prvé a najzákladnejšie opatrenie. Na niektorých miestach sa tento protokol rozvinul do zriadenia *Úradov pre uzdravovanie a riešenie problémov*. Tým sa zabezpečuje, že ľudia, s ktorými sa vzťah stratil alebo ktorí uprednostňujú tento kanál, sa majú kam obrátiť. Prialo by som si, aby neboli potrebné, pretože sme dokázali sprevádzať ľudí, ktorí opustili Opus Dei, nech už boli dôvody akékoľvek.

**Ak by ste mali vybrať jednu oblasť,
v ktorej sa podľa vás musí
inštitúcia ešte veľa učiť, čo by to
bolo?**

Keď sa blížíme k storočnici Diela, k storočnici cesty, ktorú prešli desaťtisíce jedinečných ľudí, bola by som rada, keby sa o nás dalo povedať niečo podobné, ako hovorili ich súčasníci o prvých kresťanoch: „Pozrite sa, ako sa majú radi“, ako sa starajú jeden o druhého, ako vášnivo milujú svet a ako prispievajú k jeho zlepšeniu.

Aby sme sa tam dostali, musíme naďalej rásť v poznaní, ako sa hlbšie formovať v osobnej slobode a z osobnej slobody, aby sme zabezpečili, že každý pozná, cíti a je poznaný a milovaný, poháňaný rozvíjať svoje talenty a dávať ich do služieb spoločného dobra.

Je tu veľa otvorených oblastí:
evanjeliová autenticita, vtelená
spiritualita, sloboda, otvorenosť a
dynamickosť východísk, sociálna
citlivosť a spolupráca s tými, ktorí
nemyslia ako každý z nás, sú návrhy
Regionálnych zhromaždení, ako
napredovať. A to musí urobiť nielen
inštitúcia ako taká, ale každý z nás,
pretože v konečnom dôsledku Opus
Dei tvoria ľudia.

.....
.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/isabel-sanchez-a-opus-dei-
prehlbovat-charizmu-napravat-a-snivat-
o-rozsievani-dobra/](https://opusdei.org/sk-sk/article/isabel-sanchez-a-opus-dei-prehlbovat-charizmu-napravat-a-snivat-o-rozsievani-dobra/) (26.03.2025)